

THE ENGLISH PARK

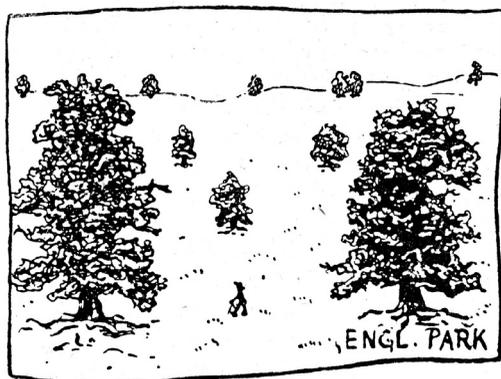
The trees might be the most beautiful thing about England. The meadows as well of course and Bobbies but most especially the trees, *broad*⁴ in shoulders, old, spreading, free, honourable and humongous trees. I think they preserve aristocratic instincts, historicism, conservatism, protectionism, golf, the House of Lords, and other peculiar and old things. I would probably be a labourite if I lived in the Street of Iron Balconies or in the Street of Grey Bricks; but sitting under an oak tree in a park I felt a serious tendency to value old things, tradition and everything strong enough to survive ages.

Almost in everything that meets the eye you can feel old, respectable trees. In fact, one cannot see anything flashily new here; just the underground and that is why it is probably that ugly. But old trees and things contain little sprites, eccentric and prankish; as the English do. They are very solid and honourable; suddenly it rattles inside, they say something grotesque and then again they look as serious as an old leather chair; they are probably of old wood.

ANGLICKÝ PARK

Stromy jsou snad to nejkrásnější v Anglii. Také ovšem louky a strážníci, ale hlavně stromy, plecité, staré, rozložitě, volné, ctihodné a převeliké stromy. Myslím, že udržují aristokratické pudy, historismus, konzervativnost, celní ochranu, golf, dům lordů a jiné zvláštní a staré věci. Byl bych asi labouristou, kdybych bydlil v ulici Železných Balkónů nebo v ulici Šedivých Cihel; ale sedě v parku pod dubem, pocítil jsem v sobě povážlivou náklonnost uznávat hodnotu starých věcí, tradice a všeho, co je dosti silné, aby se udrželo po věky.

Skoro ve všem, co tu člověk potkává, je nějak cítit staré a ctihodné stromy. Tady vlastně člověk nevidí nic okázale nového; jenom podzemní dráha je nová, a proto asi je tak ošklivá. Ale staré stromy a staré věci mají v sobě skřítky, výstřední a šprýmovné; stejně jako Angličané. Jsou velmi vážní a ctihodní; najednou to v nich zaharaší, řeknou něco pitvorného, a už zas vypadají vážně jako stará kožená židle; jsou asi ze starého dřeva.

I don't know exactly why but this sober-minded England seems to me to be the most romantic of all the countries I have ever seen. Maybe for the old trees. Maybe not; perhaps it is for the lawns. It is because you walk on meadows instead of on the paths. We only dare to walk on the paths; it surely has an enormous influence on our mental life. When I saw the first gentleman walking across a lawn in a park, I was expecting him to start dancing or that the gardener would befall him and he would give it to him hot and strong. Nothing happened and finally even I got the courage to set off straight across the meadow to that oak tree. I had never felt as free as at that moment. It is very peculiar. I think it has a considerable influence on one's character and worldview. It opens up great possibilities to walk other wards than on the path and not to feel as a scamp or anarchist.

Nevím ani proč, ale tato střízlivá Anglie mi připadá nejromantičtější ze všech zemí, které jsem viděl. Snad je to pro ty staré stromy. Nebo ne: to asi dělají trávníky. To dělá to, že se tady chodí po lukách místo po cestičkách. My si troufáme chodit jen po cestičkách; to má jistě ohromný vliv na náš duševní život. Když jsem viděl prvního gentlemana chodit v parku po trávníku, čekal jsem, že začne tančit, nebo že na něj přijde zahradník a strašně mu vynadá. Nestalo se nic, a konečně i já jsem se odvážil pustit se rovnou přes louku k onomu dubu. Nikdy jsem se ještě necítil tak svobodný jako v tomto okamžiku. Je to velmi zvláštní. Myslím, že to má značný vliv na povahu a světový názor. Otvírá to zázračnou možnost jít jinudy než cestou a přitom se necítit jako rošťák nebo anarchista.

